

Holstein: Den Overenskomst, der her er forelagt Rigsdagen til Ratifikation, er — deri er jeg enig med de ærede foregaaende Talere — et glædeligt Vidnesbyrd om, at de havde Uret, der paastod, at Folkenes Forbund ikke havde og ikke kunde faa politisk Betydning. Men den er samtidig et Vidnesbyrd om, at ogsaa de havde Uret, der troede, at Folkenes Forbund som saadant virkelig var en Betyggelse, en Garanti for Fredens Opretholdelse mellem Staterne, et betryggende Værn imod, at der opstod krigeriske Komplikationer. Man har ofte, naar Folkenes Forbund i den Tid, det har været virksomt, stod overfor politiske Afgørelser, kritiseret den Maade, hvorpaa det løste Problemet, idet man har gjort gældende, at ingen af Parterne blev tilfreds. Men er det ikke bedre for Fredens Betyggelse, at ingen af Parterne bliver helt tilfreds, end at, saaledes som det var Tilfældet tidligere, naar Stat stod mod Stat med stridende vitale Interesser, den ene blev fuldstændig tilfreds, den anden slet ikke, at den ene fik alt, hvad den ønskede, den anden ingenting. Jeg tror, at netop den Løsning, der er truffet af Folkeforbundet her og i andre Tilfælde af politisk Natur, er den bedste Vej til Fredens Betyggelse, fordi den, saa vidt det er menneskeligt muligt, er en Gøren Ret og Skel mellem stridende Interesser, et Forsøg paa at finde et fair Kompromis mellem store politiske Modsætninger.

Hvad der navnlig er af Interesse for Rigsdagen, naar den nu skrider til Ratifikation af denne Overenskomst, er at faa fuld Klarhed over Arten og Omfanget af den Garantiforpligtelse, som Danmark ved at undertegne og ratificere denne Traktat paatager sig. I Bemærkningerne til Overenskomsten gøres der bemærkelsesværdige Bestræbelser — den højtærede Udenrigsminister vil maaske yderligere finde: prisværdige Bestræbelser — for at reducere den Garantiforpligtelse, Danmark har paataget sig efter denne Traktat, til det mindst mulige, om ikke fuldkommen i absurdum. Der siges i tredje sidste Stykke af disse Bemærkninger: „Den retlige Forpligtelse, som Danmark paatager sig ved at ratificere Konventionen, gaar ud paa efter Opfordring af Raadet at sende en Repræsentant til at tage Sæde i dette“. Ja, hvis der ikke var videre retlig Forpligtelse, saa var der jo ikke meget at diskutere om, men der er selvfølgelig mere, det er en fuldkommen tvetydig Udtryksmaade, der her er brugt. Der fortsættes nemlig: „En Forpligtelse

til at bidrage til Iværksættelsen af aktive Foranstaltninger opstaar først, naar Raadet derom har taget enstemmig Beslutning, hvortil saaledes kræves den danske Repræsentants Samtykke“. Dette kan være rigtig nok. Men dernæst fortsættes der: „I hvert enkelt forefaldende Tilfælde vil Danmark gennem sin Repræsentant i Raadet ikke blot kunne udtale sig om Arten og Omfanget af de Foranstaltninger, hvori Danmark maatte se sig i Stand til at deltage, men det vil selv gennem sin Stemmeafgivning kunne træffe Afgørelse om, hvorvidt det skal deltage i deres Udførelse“, altsaa, hvorvidt det overhovedet skal være med til at træffe aktive Foranstaltninger. Nu vil jeg gerne henlede Opmærksomheden dels paa Indledningen, Forordet, le préambule, til Overenskomsten, og dels paa Bestemmelserne i Artikel 7. I Indledningen siges der, at der afsluttes „en Konvention mellem de interesserede Magter om Aalandsøernes Ikke-Befæstning og Neutralisering for at garantere, at disse Øer aldrig skal blive Aarsag til Fare i militær Henseende“, og i den Indbydelse, som den danske Regering har faaet til at deltage i Konferencen i Genf, staar der udtrykkeligt, at den indbydes til at lade sig repræsentere paa „en Konference, der skulde undersøge Midlerne til at garantere Aalandsøernes Neutralisering“. Man vidste altsaa, hvad det var, man gik ind til, da man gik med til denne Konference, eller man burde vide det. Nu staar der i Artikel 7: „I det Øjemed at gøre den i Indledningen til nærværende Konvention omhandlede Garanti virksom“ — det vil sige: effektiv — „vil de Høje Kontraherende Parter, hver for sig eller i Forening, henvende sig til Folkeforbundets Raad, for at dette kan træffe Bestemmelse“ — altsaa bestemme, ikke overveje eller raadgive eller anbefale, men „træffe Bestemmelse“ — „om de Forholdsregler, der vil være at tage for at sikre Overholdelse eller tilbagevise Krænkelser af Bestemmelserne i denne Konvention. De Høje Kontraherende Parter forpligter sig til at bidrage til de Forholdsregler, hvorom Folkeforbundets Raad i dette Øjemed maatte tage Beslutning“. Saa staar der videre i næste Stykke: „Naar Raadet til Fyldestgørelse af Formaalet med denne Forpligtelse under de ovenfor angivne Omstændigheder skal træffe Afgørelse“, saa gaas der frem paa den og den Maade. Efter min Formening er den Frihed, som er hjemlet den danske Regering her, eller med andre Ord den Beføjelse, der er hjemlet